

DE BOKKEN EN DE GEITEN

U zal ze nog wel kennen, de spreuken van 'Bond zonder naam'.

De huizen hingen vol, tot op het toilet. Overal tegelkes en tegelkes. Nu lacht men ermee omdat men niet altijd begrijpt wat er precies staat. In onze tijd was het een deel van ons opvoeding, een waarheid!

Eéntje is mij altijd bij gebleven: "*WIE NIET STEELT OF ERFT ZAL WERKEN TOT HIJ STERFT!*" En inderdaad, ik heb 41 jaar gewerkt (alleen bij de NMBS geweest), weinig geërfd, ben nog niet dood maar zeker niet rijk! Troost zou nu een tegelke zijn met daarop: "*Geld maakt niet gelukkig*" of "*Tracht niet de rijkste van het kerkhof te zijn*" of "*Geld baart onrust.*" Maar we kunnen er niet naast kijken: geld regeert in de wereld!

Voor de meesten begint het al met de plaats waar de wieg staat. "Een goede fundering", zeggen de metsers. Voor anderen is het op de eigen kracht rekenen en hard werken. Voor nog anderen is een dosis geluk welkom. Eén zaak blijft

zeker: goede poten aan uw lijf en slimme hersenen onder de schedel blijven steeds de sleutel naar het succes. Maar ge moet ook de kans krijgen! Wat ooit in de geschiedenis begon met goederenruil – wat later geld werd - is nu herleidt tot cijferkes op een blad of scherm.

Echt geld is volgens de nieuwe generatie passé. Te veel rekenwerk en iets voor de oudjes, mijn gedacht. Het kaartje en overschrijvingen via alle mogelijke apps gaat inderdaad snel en gemakkelijk zolang die computer in de bank of waar dan ook actief is.

Een storing... dan geen geld, geen leute. Ja, ik weet het, het moest *haar* zijn... Maar de waarheid ligt voor een deel ook elders. Vadertje Staat is wel de grootste sponsor van dit digitale gedoe want zo weten ze alles wat in uw portemonnee omgaat. Wees eerlijk tegen hen en vriendelijk tegen de bank of ge hebt het vlaggen, hoho.

Wij mogen geen zwarte Piet meer zeggen, zij wel 'zwart geld'. Toch niet eerlijk zou ik zeggen. Ge moet maar eens iemand een briefke met roet op willen geven. Ge zult nogal wat horen. Daarentegen zal zwart geld nooit een probleem zijn. Vraag het maar aan... allee, hoe noemt hij nu weeral... hij werkt in Brussel...?

De Joden hebben een klaagmuur, de niet-Belgen het OCMW, wij vinkeniers A.Vi.Bo. En ik ben blij dat ik eens kan ventileren via de woensdagmail. Het lucht op en wie weet stort er iemand iets op BE 72 42....., mijn rekening, hoho. Nu eens niet over geld maar over rijk worden bij toeval. Geen erfenis of diefstal maar gezond boerenverstand.

Bossegem begin jaren '50.

Een dorp dat niet lang moeten zoeken heeft om een naam te vinden na hun afscheuring van Oudenaarde want het is omgord met bossen van alle soorten. Een waar paradijs voor joggers en wandelaars. Maar in die tijd waren die er nog niet.

Want de vrouwen moesten de kinderen kweken en pa moest hard en veel werken. Het enige fitnesscenter was het café. Het was ook de tijd dat er heel veel vogelliefhebbers waren en Bossegem zorgde voor de aanvoer van vinken. Inlandse vogels en trekkers, ook om te bakken in de goede boter was er steeds voorraad. Zowat de helft van het mansvolk ging vangen in en rond de bossen.

De champetter en boswachter deden een oogje toe zolang ze krediet hadden in de cafés. De mannen vingen, de vrouwen breidden - geen kousen maar netten. De zondag als iedereen, op de vangers na, in de kerk zat kwamen liefhebbers uit de stad en buurdorpen hun gerief kopen in Bossegem: vogels, netten, rekkers, kabels... Alles was te koop.

De burgemeester begon zich te ergeren in dat over en weer gerij in zijn dorp en gatlikkers hadden hem verteld over de zwarte handel. Wetende dat zijn boswachter en champetter alleen niet bij machte waren om dat vangen te stoppen, haalde hij 'de schrik van Oudenaarde' naar Bossegem.

Hij was een oud-gendarme, noemde Berre, 'het matrakske' en had van niets of niemand schrik. Of toch, van zijn madam. Zijn opdracht was: samen met de twee drinkebroers alle vogelvangsters te betrappen en hun vanggerief in beslag te nemen. Wat tikjes met de matrak mocht ook wel, maar dat moest ge hem niet zeggen.

De eerste dagen waren er al een stuk of acht tegen de lamp en de matrak gelopen. Die waren alles kwijt, want vangen was illegaal. Het deed snel de ronde en de rest zette ook die hobby tijdelijk 'on hold'. Na een week waren de bossen en velden vangersvrij, of toch... bijna?! Vreemdelingen bleven toch komen naar Bossegem en ze vertrokken terug met hun merchandise. Raar?

Berre volgde één van de kopers en zag dat hij het erf van 'supervanger Staf' opreed en het verliet met een bakje op de stoel van zijn fiets. En er kwamen er nog! Dan toch nog een vanger dacht hij en hij trommelde zijn twee kompanen op voor een huiszoeking bij Staf.

Zijn twee volgelingen waren niet zeer opgezet met de inval want Staf was een goede trakterder en van hem winnen was praktisch onmogelijk. Met de matrak in de hand en twee mannen met een ei in hun broek stond Berre aan de deur.

Hij klopte aan en Staf deed open met de woorden: " 't Es wa vroeg veur drei keuningens zulle. Veur wa est? Geld ek nie moar een kloppinge kunde altijd krijgen zulle." Berre blies stoom en de twee helden deden twee stappen achteruit.

Berre toonde de brief van de burgemeester en zijn matrak en Staf liet ze hun gang gaan bij de zoeking naar...? Niets werd gevonden, nog geen pluimke of meterke nettendraad. Staf glorieerde. En op het moment dat de drie verslagene hun vélo wilden nemen zag Berre in de boomgaard een schuur staan omringd met pinnekesdraad.

Met grote stappen trok hij naar de schuur en maande Staf aan de deur te openen. Maar Staf bleef buiten de afsluiting en zei: “Doe da zelf, moar komt nie bleiten achteraf zulle.”

En met een ruk trok Berre de deur open, liet ‘n een luide gil en begon met zijn twee apostelen in zijn spoor te lopen richting den draad. Maar te laat, de reusachtige geitenbok nam ze binnen de tien seconden alle drie op zijn horens. Staf had het plezier van zijn leven en zij een gescheurde broek en een blauw gat. De matrak lag voor de schuurdeur.

Kwaad, geaffronteerd en gekwetst verlieten ze het erf. Te voet, want op het zadel zitten was geen optie. Alle vangmateriaal en vogels zaten dus wel degelijk in de schuur. Maar de stinkende bok ook en Staf was blijven vangen! In het vinkenlokaal werd over niets anders gepraat en Staf zag plots het gat in de markt.

Hij schafte zich een paar geiten aan, kweekte en verkocht de bokken en geiten aan de andere vangers van het dorp. En de vreemdelingen kwamen minder vogels kopen, maar des te meer bokken en geiten. Binnen de drie jaar liep het in Bossegem vol met geiten en bokken en de eerste kazen en andere geitenprodukten kwamen in omloop. Staf werd een rijke geitenkoopman en de vangers van het dorp welstellende handelaars dankzij dat ene voorval met ‘matrakske’. Nooit is er nog één vanger gecontroleerd geweest in en rond Bossegem, want iedere vogelliefhebber had ‘n een bok.

Moest er iemand geïnteresseerd zijn in een geitenbok, bel mij. Het zijn nakomelingen van 'den bok van Oordegem'.

Eén nadeel: ze drinken liters bier, gelijk hun vader.

LUCIEN VAN GENT